

XII. ÉVF. 1911. 6. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZE GÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBIDOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

VIRGO IPSUM QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

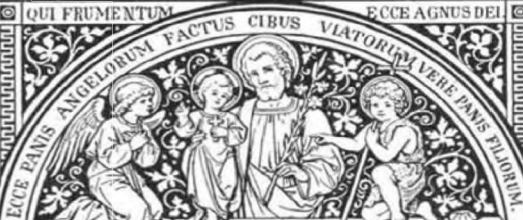

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPULO TUO.

ELECTORUM CONS ERVASTI. CUJUS NON SUM DIGNUS.

Az Oltáregyesület rendes tagjainak adománya 1911. február hóban:

Heilman Mariska 4 k, Bane Frigyesné 24 f, Csölle Cecília 2 k, Csiz Katalin 4 k, Cziz Mária 1 k, Csiz Anna 1 k, Mészáros Ignácné 2 k, Kovács Gyuláné 10 k, a pozsonypüspöki Plébánia tagjaitól 20 k, Palkovics Jánosné 2 k, Lesztenszki Julia 2 k, Zóka Józsefné 2 k, Rob Anna 2 k, Sekolon Karolina 1 k, Nagy Jánosné 40 f, Finna Jánosné 2 k, Sibel Mária gyűjtése: Máriaradna 3 k 12 f, a bajóti tagok 18 k, Tomori Erzsébet 50 f, Hatos Erzsébet 24 f, Nemessányi Emma 2 k, Gróf Bethlen Klára 10 k, Posch Borbála 1 k, Korpecs Anna 1 k, Pintér Augustza 60 f, Sebestyén Mária 60 f, Nagy Anna 1 k, Gönc Jánosné 5 k, Medgyaszay Rebeka 1 k, Szegedy-Maszák Aladárné 10 k, Szentgyörgyi Jordán Károly apát-plébános a szaniszlói tagoktól 21 k 58 f, Mészáros Juliska 24 f, Holzer Mária 5 k, Józsa Jánosné 40 f, Nagy Béla 24 f, Geng Terézia 1 k, Kaiser Mihály 1 k, Bantó Jenő 24 f, Per Ferencné 2 k, Altmann Józsefné 24 f, dr. Tóth József kanonok Szombathely egyházmegye területéről, Mayerbeck Mihály 2 k, Felsőőr 7 k 60 f, Rábakeresztur 6 k, Eckert Irma 15 k 60 f, Városszalónak 17 k 51 f, Nagyszentmihály 31 k, Szarvaskend 13 k, Kaposi Nővérek 2 k 24 f, Vizlendva 103 k 96 f, Bezerédj Dénesné 8 k, összesen 193 k 91 f. Langer Vencelné 4 k, Fejérváry Coelestin 10 k, Vigkedvű Pálné 4 k, Bucsek Erzsébet 1 k, Szeidler Jánosné 1 k, Bruska Jánosné 2 k, Pichler Jánosné 2 k, Bittermann Irén 2 k, Szelényi Aladárné 10 k, Thinschmid Gyuláné 4 k, Vaszkó Gizella 5 k, Keyll Mária 1 k, Szirmai Rezső 1 k, Nagy Mihály és neje 2 k, Berta Vilma 5 k, Janecskó Kálmánné 2 k, a szilhai gk. hitközség 4 k, Mórítz Lajos káplán a sárvári tagoktól 7 k, Pachmann Lénárdné 10 k, Gungl Mária 1 k, Nagy Zsuzsanna és Anna 48 f, Dezső Józsefné 1 k, Blahó János gyűjtése Tarnaméra 19 k, Takács Karolin 4 k, Lévy Árpád 2 k, Töry Emilné 10 k, Juhász Teréz 2 k, Sieberna Julia 2 k 40 f, Boros Paula 2 k, Magyar Erzsébet 2 k, Schwarcz Lipótné és Róza 48 f, Szova Jánosné 6 k, Fekete Zoltánné 2 k, Jánosz Olga 2 k, Polonyi Karolin 2 k, Frekán Anna 1 k, Buzsáki Józsefné 30 f, Hanák Antal és neje 6 k, Péntek Anna 8 k, Kapalka Rozália 2 k, Matykó Karolin 2 k, Török Kálmánné 10 k, Német Mária 24 f, Rosmann János és neje 2 k, Takács Rozália 2 k, Truzsits Erzsébet 2 k, Mayer Jolán 2 k, Drappa Teréz 2 k, Nagy Mária 24 f, Kertész Mária 24 f, Pápai Gézané gyűjtése: Nagyné Csik Anna 50 f, Mészárosné Gonda Ágota 1 k, Csikné Vajda Rozália 50 f, Gandané Tóbiás Boris 50 f, Balogné Szalai Rozália 50 f, összesen Muzsláról 3 k, Gróf Wenckheim Gézané 10 k, Zaka Mária 24 f, Aczél Margit 2 k, Bodiss István káplán a lendvavásárhelyi tagoktól 6 k 72 f, özv. Mészáros Tiborné 2 k, Székely Miklósné 6 k, Herfort Ilona gyűjtése: Schwarcz Erzsébet 60 f, Elekes Róza és Giza 2 k, Köhler István és neje 6 k, Degen Gusztávné 2 k, Kolba Lajosné 4 k, Vágner Adolfné 2 k, Horvát Judit 24 f, Dr. Kövér Kálmánné 10 k, Kocsis Piros 24 f, Horváth Károly 1 k, Kányi Menyhért 4 k, Frész Irma és özv. Frész Józsefné 2 k, Zufall Ferencné 2 k, Hammer Antalné 4 k, összesen 40 k 08 f, Takács András és Zsuzsanna 50 f, Dolin Katalin 5 k, Kozma Jánosné 2 k 20 f, Szandalics Józsefné 1 k, Katona Ilona 1 k, Diossy Ferencné 1 k, Rapcsák Borbála 1 k, Tóth Imréné 1 k, Vas Sándorné 2 k, Kovács Artalné 1 k, Rafszkii Jánosné 20 f, Paulik Andrásné 1 k.

ÖRÖKI MŰVÉSZETEK

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Kánter Károly*: Az ötvenkét éves Oltáregyesület. — Az Oltáregyesület kiállítása. — Eucharisztikus kongresszusok. — Az Oltáriszentség Amerika őserdeiben. — *Vállay S. J.*: Két szentáldozás. — Szent Róza és a mennyei kertész. — A szentmise. — Gyakori szentáldozás. *Rovatvezető: Reviczky Aladár*. Szentáldozás előtt. Szentáldozás után. A szentáldozásról. Áldozott-e Kolumbusz Kristóf, mielőtt Amerikát fölfedezte. — Imák és búcsúk. — Gyermekvilág. *Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil*. Szentséglátogatás szent Izidor példájára. — Munkaasztal. — Röptében a nagyvilág körül. — Hasznos tudnivalók.

Az ötvenkét éves Oltáregyesület.

Irta: KÁNTER KÁROLY.

AZ OLTÁREGYESÜLET kiállításai, noha természetüknél fogva kevés eltérést és változatosságot mutatnak fel, mert hiszen a szegény templomok szükségletei is folyton ugyanazok, reánk, az Oltáregyesületnek tagjaira és ennek vezetőire és munkásaira nézve minden évben ünnepszámba mennek, még pedig úgy a díszes közönség, mint a tárgyakat megáldó Püspök úr megjelenése folytán, de meg azon okból is, mert kiállításunk egy teljes év szorgos munkásságának eredményét mutatja be.

Amint a mezei munkás learatja gabonáját és csűrbe gyűjti azt, hálás és örvendező szívvel tekint fel a Mindenhatóhoz, mert megsegítette őt, hiszen családját elláthatja a szükségességekkel, azonképen hálátadólag tekintenek az Oltáregyesületnek munkás tagjai az Úr Jézushoz, aki megsegítette őket és megáldotta kezeik munkáját, mellyel elláthatják az Úr Jézus szegény templomait és oltárait.

De a templomi szerek beszerzése és előállítása mellett nem feledkezett meg Oltáregyesületünk az egyesület másik, még pedig a legszen-
tebb és legfontosabb feladatairól, a Legfölségesebb Oltáriszentségben köztünk élő Úr Jézus Krisztus iránti imádatos hódolatról és ennek ápolása és terjesztéséről.

És mivel mindkét rendbeli feladatát illetőleg Oltáregyesületünk a saját kebelében, valamint az országszerte változott körülmények folytán egy új forduló ponthoz jutott, helyénvalónak látjuk a mostani kiállítás

alkalmából Oltáregyesületünknek a változott viszonyokhoz alkalmazott és mindinkább kialakuló irányelveit, főleg a testvér oltáregyesületek, de meg az érdeklődő nagyközönség számára az utóbbi egyesületi év fontosabb eseményeinek előadása keretében ismertetni és kellően megindokolni.

Erősen hiszem, hogy ez által sok félreértéseknek fogjuk elejét venni.

A budapesti központi oltáregyesület keletkezése óta mindig a *legnagyobb készséggel állott* a szegény templomok lelkipásztorainak s ezek révén az egyházmegyék főtisztelendő főpásztorainak is szolgálatára.

A legutóbbi időkig édes hazánk úgyszólván minden egyes egyházmegyéje szerves összeköttetésben állott a budapesti központi Oltáregyesülettel. Az egyházmegyei oltáregyesületek vagy ezeknek főhatóságai hozzánk küldötték be a tagsági díjakat és egyéb alamizsnákat, mi pedig viszonzásul eleget tenni iparkodtunk az illető egyházmegyék által hozzánk utalt folyamodványoknak.

Eddigélé csak jámbor és fenkölt gondolkozású világi úrnők egyesületi buzgóságából, ma azonban már egy nagy kolostor apácai hivatásból dolgoznak és vezetik szakszerű tudással és önfeláldozással a világi elnökséggel és a választmánnyal egyetértőleg a szegény templomok számára készülő munkálatokat. Erős a meggyőződésünk, hogy a vezetésük alatt készülő munkák, noha a rengeteg sok folyamodó szegény templomokra való tekintettel nem egy-két műretek, hanem sok egyházi kellék előállítására szükséges, mégis, egyházművészeti szempontból is évről-évre szembeötlőbb fordulópontra fognak képezni a hazai szegény templomok felruházásában.

Félszázados multjában szerzett tapasztalataitól sarkaltatva és tudva azt, hogy amint az Üdvözítő a szegény emberekről mondotta: «szegények mindig lesznek veletek», úgy az emberi gyarlóság és egyes községek szűk anyagi viszonyai folytán szegény templomok is mindig lesznek bőviben, a budapesti központi Oltáregyesület óriási áldozatok árán (melyek még ma is nagy teher gyanánt nehezeden az egyesület elnökségére) nagy egyesületi munkaházat emelt itt Budapesten az Üllői-uton az Úr ézus gyönyörűsége szentélye és kolostora mellett, hogy ebben az egyesületi házában állandó otthonra találjon az ország szegény templomainak gondozása.

Nem utolsó gondolatunk az sem, hogy az Oltáregyesület házában a Mária-Reparatrix apácák vezetése alatt szakszerű és művészi kiképzést nyerjenek a székesfővárosi és vidéki, vagy a vidékre kimenő úrnőink, hogy így általuk az egész országban tovább plántálódják az egyházas jó izlés a templomi ruhák készítésében, valaminthogy a szegényebb sorsú nők, főleg a középosztályból az egyházi munkák készítésében való kiképzésük folytán nemükhöz oly nagyon illő keresetforráshoz is jussanak.

De hogy Központi Oltáregyesületünk megvalósíthassa önzetlen és minden versengést kizáró szándékait, hogy a hozzá folyamodó szegény templomok nagy arányához mért tevékenységet fejthessen ki, hogy a szegény templomok számára kért egyházi ruhákhoz a drága anyagot megszerezhesse, soha inkább, mint most, van szüksége az egyházmegyei oltáregyesületek részéről is támogatásra, mert ennek hiányában kénytelen lenne, már csak az igazságosság és méltányosság szempontjából is csak a vele anyagi tekintetben és viszonyban lévő egyházmegyék kérvényeit venni tekintetbe, az anyagi támogatást megvonó egyházmegyék szegény templomainak kérvényeit pedig elintézetlenül visszazáraztatni.

Ne hogy azonban félreértessünk, szeretettel kell hangsúlyoznom, hogy a mi oltáregyesületünkől távol áll még a gondolata is annak, mintha mi az egyes egyházmegyék oltáregyesületeinek fejlődését csak a legcsekélyebb mértékben is bénítani akarnánk, hiszen akkor összeütközésbe jönnénk Rómától szentesített alapszabályainknak szellemével, de midőn az egyházmegyei oltáregyesületek hozzánk való testvéri viszonyának fenntartását és ápolását kérjük, akkor csak a túlkorai és a jövőre is biztosító szilárd alapok nélkül való elszakadástól félünk és rettegünk, mert megvagyunk győződve, hogy a fokozatos fejlesztés és a velünk való egyetértés révén épen nekik vagyunk és leszünk legerősebb támaszaik.

Valóban nehezünkre esik konstatálni, hogy épen most, amidőn a hazai szegény templomok javára nagyarányú munkálkodást szeretnénk kifejezni, amidőn evégből hosszú évek sorára érettük is nagy terheket vállaltunk magunkra, amidőn apácáink készen állanak a szegény templomok szolgálatára, hogy épen akkor egyes egyházmegyék teljesen elválnak tőlünk, a saját templomaik kárára az összes tagdíjakat visszatartják, a központot nem segítik és csak a tőlük is beérkező kérvényekről tudjuk, hogy nem képesek egyházmegyéjük szegény templomait segíyezni.

Mindezekre való tekintettel a jövőre való *irányelveinket* a következőkben véljük legcélszerűbben megállapítani:

1. A velünk teljes szellemi és anyagi egységben levő oltáregyesületek, illetve egyházmegyék szegény templomainak kérvényeit tőlünk lehetőleg elintézzük;

2. azon egyházmegyéktől jövő kérvényeket, amelyek az egyházmegye központjában munkaórákat tartanak és ennek szükségleteire az illető városban bejövő alamizsnákat használják fel, a vidékről bejövő tagdíjakat ellenben hozzánk küldik, az ottani Oltáregyesület által már ki nem elégíthető kérvényeiket elfogadjuk és elintézzük;

3. a teljesen önálló és velünk viszonyban nem levő Oltáregyesületek, illetve egyházmegyék kérvényeit visszautaljuk, de azért mindig készségesen támogatjuk a vezetőséget tanácsainkkal és erkölcsi hozzájárulásunkkal.

Ezeknek előrebocsájtása után legyen szabad *egyesületünknek az utóbbi évben kifejtett munkálkodásáról inkább csak adatszerűleg beszámolnunk.*

Oltáregyesületünk elsődrendű feladatának, az imádnak megoldásában legnagyobb segítségünk volt az Örökimádás-templom, mely fekvése és művészeti szépsége folytán évről-évre fokozottabb mértékben válik az Oltáriszentség imádásának a székesfővárosban központjává. Nagy segítségünkre voltak továbbá a mi buzgó Mária-Reparatrix apácáink, kik bensőséges életükkel, leleményes buzgóságukkal valódi apostolai az Oltáriszentség tiszteletének.

Templomunk, melyben reggeltől-estig ott térdelnek a jó Anyák egymást felváltva, a legfelségesebb Oltáriszentség előtt — mindig új és új híveket és imádókat vonzanak az Oltáriszentség elé.

Nagy öröm az reánk nézve és nagy vigasztalás az Úr Jézusra, hogy naponkint főleg a délutáni ájtatosságok alkalmával, de főleg vasár- és ünnepnapokon úgy a hívek általában, mint az iskolásfiúk és leányok, sőt havonként a katonák is buzgó szível vesznek részt az istentiszteleteken, aminek az a kézzelfogható nagy eredménye, hogy annak dacára, hogy csak egy lelkésze van templomunknak, sőt az sem teljesen templomunké, a mult esztendőben 37.800-an jelentek meg az Úr Jézus asztalánál és vették magukhoz az élet kenyerét. Az áldozók száma folyton növekvőben van.

Apácáink önfeláldozó buzgóságának köszönhetjük, hogy csak a nagybőjt folyamán hét nagy szent gyakorlat lett tartva az oltáregyesület házában, ahol most kiállításunk van, ugyancsak ők fáradságos munkát végeznek a folyton jelentkező úrnőkkel, akik magánosan végzik szentgyakorlataikat.

Ugyancsak a tiszt. Anyák szerveztek hét *Máriagyülekezetet*, (kongregáció), melyek ép úgy kegyelemhelyei az úrnőknek, mint az egyszerű munkásnőknek és a leánygyermeknek.

Nagy kedveltségre tett szert a havonkint az *első csütörtökön este 8—9 óráig tartatni szokott szent-óra*, melyet szintén a tisztelendő anyák honosítottak meg és most már az ország más helyein is megtartanak.

A szent-óra, Jézusnak az Olajfák-hegyén végbement halálgyötrelmének tiszteletére tartatik meg, külön-külön három pontban tartott elmélkedő szentbeszéddel. Az egyes pontok után csendes elmélkedés, majd ének következik, végül a litánia és áldás az Oltáriszentséggel.

A tagok folytonos növekedését mutatják a felvételi füzetek, melyekből 100.000-nél több van forgalomban, valamint vezérkönyveink, melyekből 71.000 adtunk ki.

Az Örökimádás folyóiratnak, amely tavaly egyesült a Reménység

folyóirattal, kétezeröttszáz előfizetője van, de kívánatos lenne, hogy még inkább terjedjen.

Hogy a szentmisét mondó papság a szentáldozat méltóságának megfelelő ostyákhoz juthasson, az *Oltáregyesület apácái két géppel ellátott ostyasütőt rendeztek be*, melynek az az üdvös gyakorlati eredménye, hogy ma már havonként *negyvenezer darab ostyát*, évenként tehát mintegy *felmilliót* küldenek szét a megrendelő papoknak.

Könyvtárunk is lassan bár, de gyarapszik és mindinkább hasznos szolgálatot tesz az olvasni és művelődni akaró lelkeknek.

Szándékunk van egy *eucharisztikus múzeumot* is alakítani, amelyben összegyűjtenénk mindazt, ami a Legfelsőbb Oltáriszentség kultuszára vonatkozik és úgy a híveknek, mint a művészetkedvelőknek is nagy szolgálatára és okulására lehetne.

Jötevőink között első helyen említem meg a *biboros hercegprimás* ő eminenciáját, aki 1000 koronával, gróf *Károlyi Lászlónét*, ki 2000 koronával, özvegy *Tömöry Károlynét*, *Miskó Józsefnét* és sok, igen sok úrnőt és főúrnőt.

Az egyes egyházmegyéből következő segélyek, tagdíjak érkeztek be: Az esztergomi egyházmegyéből 1224.25, a besztercebányaiból 135.75, a szatmáriból 20.58, az egriből 1720, a kassaiból 505, a rozsnyóiból tavaly 1165.01, (az idén: 1226.14), veszprémiből 180, a csanádi egyházmegyéből 399.26, a nagyváradai egyházmegyéből 243.42, az eperjesiből 189.65, a munkácsiból 213.05, a lugosi egyházmegyéből 294.30 korona.

Részint évközben, részint most a kiállítás után elküldetik: A latin szertartású templomok számára casula 111, stola 40, velum 11, Cib. köpeny 15, burza 15, mennyezet 6, minister ruha 46, alba 67, vállkendő 20, korporale 90, purificatorum 96, lavabo 56, palla 15, cingulus 12, karing 35, minist. ing 25, oltárterítő 17, kehely 24, ciborium 16, Monstrancia 11, gyertyatartó 78, füstölő 10, szenteltvíztartó 9, oleum inf. 8, Oleum Bapt. 1, pacificale 6, missale 15, missale def. 19, pulpitus 3, tabernaculum 5, ampolnák 4 pár.

A görög szertartású templomok számára pedig: Felon 28, stola 1, ciborium köpeny 3, tabernaculum 1, ciborium 4, kehely 9, patena 2, pacificale 3.

A Budapesti Központi Oltáregyesületben meg van az igyekezet, a szolgálatkészség, az Úr Jézusban helyezett bizalom, csak értsenek meg minket testvéroltáregyesületeink, támogassanak minket a lelkipásztorok és a hívek és nem fog hiányozni az eredményes munka a szegény templomok javára.

Az Oltáregyesület kiállítása.

A BUDAPESTI Központi Oltáregyesület mint minden évben, most is köszömlére állította azokat a tárgyakat, melyekkel ebben az évben tagjai buzgósa és áldozatkészsége folytán a hazai szegény egyházakat megajándékozhatja.

A kiállításnak, mely az Oltáregyesület üllői-úti kápolnájában nyert elhelyezést és három napig volt a nagyközönség számára nyitva, május 18-án, csütörtökön délután 4 órakor volt az ünnepélyes megnyitása, melyet dr. *Rajner* Lajos felszentelt püspök, általános érseki helynök végzett. A megnyitásra megjelent *Augusztá* főhercegasszony is özv. báró *Orczy* Szerafinné főudvarmesternő kíséretében. A megnyitáson, melyen a helyviszonyokra való tekintettel csak meghívott közönség vehetett részt, nagyon sokan jelentek meg az arisztokrácia nőtagjai közül. Ott voltak többek között:

Orgróf *Pallavicini* Edéné, gróf *Hadik* Béláné, gróf *Károlyi* Lászlóné, báró *Barkóczy* Ilona, orgróf *Pallavicini* Györgyné, gróf *Zselénski* Róbertné, gróf *Andrássy* Aladárné, gróf *Csáky* Gyuláné, özv. báró *Skertecz* Károlyné, gróf *Almássy* Georgine, özv. gróf *Serényi* Istvánné, gróf *Zay* Miklósné, *Pesthy* Árpádné, gróf *Ráday* Zsuzsánna, báró *Vécsey* Eszter, *Fontenay* vikomtné, *Rozner* Ferencné, *Gervay* Lujza, *Reiner* Irma, *Gicz* Ida, *Berkett* A. Reginaldné, a váci Oltáregyesület képviselőjében dr. *Galcsek* György apátkanonok, lovag dr. *Rapcsák* Imréné elnöknő, özv. dr. *Reizinger* Lajosné alelnöknő, özv. *Udvardy* Kálmánné könyvtáros. Ott voltak továbbá: dr. *Andor* György prelátnok-kanonok, *Novák* Lajos c. kanonok, *Breyer* István és *Pokorny* Emmánuel pápai kamarások, *Gabler* L. Pál pénzügyi tanácsos, *Herald* Ferenc igazgató, *Berkett* A. Reginald a «Gresham» igazgatója, *Reiner* János egy. tanár, dr. *Zsembery* István a fővárosi és környékbeli papság több tagja.

Pontban négy órakor megérkezett *Augusztá* főhercegasszony udvari fogatán, báró *Orczyné* főudvarmesternő kíséretében. A fenséges asszonyt orgróf *Pallavicini* Edéné, az Oltáregyesület elnöknője és *Kánter* Károly prelátnok, királyi várplebános, oltáregyesületi igazgató fogadták az előcsarnokban és felkisérték az emeleti kápolnába, melynek bejárata előtt várakozott *Rajner* püspök egyházi kíséretével. Midőn a papság a templomba bevonult, az apácák az «Ecce sacerdos magnus»-t énekelték.

A megnyitás.

Rajner püspök megnyitóbeszédében mindenekelőtt köszönetet mondott a magas látogatásért, majd a kiállítás jelentőségét méltatta. Az Oltáregyesület tagjai a zsoltáros szavai szerint járnak el: «Uram, szeretem a

te házad ékességét!» Az isteni áldozat helyének méltó disztítéséhez ugyan nincsen elegendő arany és drágakő és az adományoknak a végtelen fenséggel szemben nincs is benső becsük, de az Isten kegyesen fogadja ezeket az adományokat, melyeket a hit hozott létre az ő dicsőségére és az Úr Jézus iránt való hódolat. Ez ennek a kiállításnak a jelentősége: minden tárgy hívő léleknek, szerető szívnek a hitvallása. Szép példákkal fejtegeti, hogy a keresztény nők mindig példát mutattak a buzgó vallássosság terén. Ezeket a példákat követik az Oltáregyesület buzgó hölgyei, kiknek köszönetet mond és újból megköszönve a főhercegnő megjelenését, a kiállítást a bíboros hercegprímás nevében megnyitja.

A püspök ezután megáldotta a kiállított egyházi tárgyakat. Ezután *Augusztá* főhercegnőt örgróf *Pallavicini* Edéné és *Kánter* Károly prelátnak végigkalauzolták a kiállításon. A fenséges vendég közel egy órát töltött a kiállításon és a legnagyobb elismerését fejezte ki a látottak felett. A főhercegnő a szemle alatt több főúri hölgyet megszólítással tüntetett ki, majd szívélyesen elbúcsuzott a vezetőségtől.

Negyed 6 órakor az Örökimádás-templomban dr. *Breyer* István p. kamarás mondott szentbeszédet, utána pedig dr. *Rajner* Lajos püspök szentséges áldást adott.

Első benyomások.

Mindjárt az ajtónál igen szép égetett bársonypárnák állanak, közvetlenül mellette *Cziráky* grófnő kitünő izléssel himzett pluviáléja. Igen szépek *Leinner* Mihályné aranyapplikációs, *Fischer* Róza túfestéses munkája, gróf *Zichy* Rafaela lilaszínű misemondó ruhája, *Wohlrath* Mária filé-munkája, *Haasz* Emilia himzett casulája, *Bodnár* Aranka és özv. *Payr* Lajosné tulipános buzakék dísszel telehintett fehérszínű magyarstylusu pluviáléja. Gyönyörűek *Barkóczy* Ilona bárónő, *Tihanyi* Béláné, *Cziráky* Lujza grófnő, *Zichy* Sarolta grófnő misemondó ruhái. Széles, miseingekre való csipkéket horgolt *Herfort* Irén, özv. báró *Skerlecz* Károlyné. Fel kell említenem még a gyors átnézés alatt észrevett munkák készítői közül *Balla* Lászlónét, özv. *Papp* Alajosnét, *Jánosy* Olgát, özv. *Heinrich* Ferencnét, *Fejérváry* Celesztint, *Magos* Sándornét, *Kovács* Sz. Julia finom szép himzését és különösképen *Schwetz* Vilmosné pompás, misekönyv-állványul készült fémdomborítását, melyet az esztergomi Oltáregyesület állított ki.

Minden hozzáértő szeme gyönyörrel néz végig ezen a sok női kéz előállította munkán. És felemelkedett lélekkel, meghatottan látja szemei előtt a sebesen öltögető ujjakat, melyeket fáradhatatlanná tesz a tudat, hogy Isten dicsőítésének előmozdításán munkálkodnak. Távol, nagy hegyek között és messzi sík vidékeken nagyon szegény, nagyon szürke

kis templomok között, mint valami jóságos emberi szivekből fakadt virágok hintődnek szét ezek a fehér, piros, viola színben pompázó, arannyal himzett miseruhák, mint a legszebb, legnemesebb, legszentebb célt szolgáló ajándékok.

Az Oltáregyesület, a maga beszedett kis filléreiből és nagynevű adakozók jóságából, valósággal csodákat tud művelni. A kiállítási anyag legnagyobb részét saját vagyonából fedezi. Azt a sok tömör-ezüst, arannyal dúsan bevont kelyhet, szentségtartót, amelyek hosszú sorokban, erősen ragyogva állanak a számukra elkészített emelvényen, a szép, műérzékkel emelt oltárokat, függőlámpákat és a casulák egész seregét, mind az Egylet állította elő.

Az emberek, a künn zajongó utcák emberei, halk léptekkel, letompított, suttogó beszéd közben járnak a kiállított tárgyak között. Mintha most is templomban volnának. Egy kis világosruhás leány összeszezi kezeit, ajka mozog. Talán imádkozik. Az apácák szeliden, nesztelen léptekkel, örömgryogású arccal siklanak végig a termeken...

A kivezető ajtó mellett asztal áll. Nagy könyv pihen rajta és egy kedves, barátságos arcú apáca ír... egyre ír... Ifjú nők, öreg, görnyedt-vállú asszonyok, hamvasarcú gyerekleányok és férfiak: erősek, gyengék; urak és nehéz munkássorból valók, de egyformán megihletettek sorra diktálják be neveiket. Itt veszik fel az Oltáregyesület új tagjait...

Az Oltáregyesület egyházművészeti programja.

A Budapesti Központi Oltáregyesület által a hazai szegény templomoknak ajándékozott egyházi felszerelésekből rendezett kiállítással kapcsolatban május 19-én, pénteken délelőtt az Örökimádás-templomban reggel 6 órakor szentmise, 7 órakor szentségkitétel és szentmise, 9 órakor pedig az Oltáregyesület élő tagjaiért celebrált szentmise volt.

A kiállítással kapcsolatosan délután három és fél órakor *Fieber Henrik*, az Országos Egyházművészeti Tanács előadója *«Hanyatlott egyházművészetünk fellendítésének módjai»*-ról tartott szépszámu és előkelő közönség jelenlétében igen érdekes előadást.

A tudós előadó mindenekelőtt rámutatott az egyházművészet hanyatlásának okaira. A francia forradalom okozta rázkodtatás nem hagyta érintetlenül a művészetet sem és a forradalom után felépülő új művészet a multban, a letűnt korok stílusában kereste a maga szépségelemeit. Így jött létre különösen a német hellenizmus hatása alatt egy erőltetett, affektált formanyelv, amely a klasszikus schémák utánzásában adta ki minden erejét és nem vezethetett nagyszíflű monumentális alkotásokhoz. Az előadó számos példával bizonyította, hogy igazán nagyszabású alkotások csakis eredetiek lehetnek.

Azután az iparművészetre tért át és színesen, frappáns megvilágításokkal ecsetelte annak bajait. Figyelme kiterjedt az egyházi műipar minden ágára s meggyőző erővel bizonyította az egyházművészeti produktumok alkotásánál és megrendelésénél követendő esztetikai elveket. Előadása végén felszólította a közönséget, hogy minden idevonatkozó kérdésben ezentúl a most megalakulandó Országos Egyházművészeti Tanácshoz forduljon, másrészt pedig előre felhívta a figyelmét az ősz folyamán az Oltáregyesület tagjai számára rendezendő tanfolyamra.

A nagyon eleven s mindvégig érdekes előadást a közönség lelkes tetszéssel fogadta s utána *Kánter* Károly pápai prelátus, királyi várplebános tolmácsolta az Oltáregyesület köszönetét a kitűnő előadónak.

Délután 5 órakor dr. *Glattfelder* Gyula csanádi püspök mondott az Örökimádás templomban megindító szentbeszédet, majd szentséges áldást adott a hiveknek. Az Oltáregyesületért s az Örökimádás templomáért oly sokat fáradozó új püspököt, ki első ízben is az Örökimádás templomában fungált mint püspök, a kijáratnál is sokan várták, hogy áldását vegyék.

Az Oltáregyesület kiállítását május 20-án, szombaton is sokan tekintették meg és az Örökimádás templom is zsúfolásig megtelt a 6, 7 és 9 órai szentmiséknél, mely utóbbit az Oltáregyesület elhunyt tagjaiért mondták. A délutáni szentbeszédet *Andor* György prelátus kanonok mondta, ki ezután szentséges áldást adott.

A külföld részvétele.

Délután három és fél órakor folyt le az Oltáregyesület munkatermében a második egyházművészeti előadás, amelyet a külön e célból Budapestre érkezett *Szvoboda* Henrik p. prelátus kiérd. egyet. rektor magnif. tartott. «A miseruha alakjai és szabályai» címen. Megérkezésekor *Kánter* Károly p. prel., kir. várplebános üdvözölte a kitűnő tudóst, majd felkérte előadásának megtartására.

Szvoboda előadásában onnan indult ki, hogy a miseruha a szentségimádás látható jele, külső symboluma s épen ezért készítésénél, külső formájának megválasztásánál mindig szem előtt tartandó az eucharisztia-nak három jellemző vonása, hogy az: unitatis signum, vinculum charitatis, symbolum concordiae. Ennek a három karakterisztikumnak érvényesülését a történeti fejlődés folyamán mutatta be a tudós professzor rendkívül elevenen, sokszor frappáns bizonyító erővel. Nagyon érdekesek voltak különösen a miseruha keletkezéséről mondtak. Plasztikus eleven-séggel mutatta ki, hogy az eredeti miseruha tulajdonképen az utazóruha jellegét viselte magán s csak később fejlődött ki annak mai, sokkal kevésbé művészi formája. Ebből azt a konzekvenciát vont le, hogy a

miseruha reformjánál mindig a ruha-jelleg tartandó szem előtt s kerülni kell benne minden merevséget, minden természetellenességet. Nagyon érdekes volt előadásának az a része, amelyben a püspöki mythra keletkezését mutatta be egy teljesen érthető, gyakorlati példa kapcsán. Majd áttért a miseruha díszítésére és figyelmeztette a közönséget, hogy a casula dekoratív erejét elsősorban maga a selyem, azután a szabás és harmad-sorban adja meg csak a díszítés, amelynek túlhalmozása kerüendő. A legnagyobb gond tehát a selyem megválasztására kell hogy fordítottassék, mert ez a ráncaival vagy a bélés színhatásával együtt önmagában is dekorál. Beszélt azután a tonusok megválasztásáról, a bordűrök izléses alkalmazásáról és több részletkérdésről, amelyek mind a legnagyobb mértékben érdekelték a nagyszámú és előkelő közönséget.

Az előadás végén újból *Kánter* Károly mondott köszönetet a vendég-tudósnak, aki megígérte, hogy nemsokára újabb előadást fog tartani.
(Folyt. köv.)

Eucharisztikus kongresszusok.

Az *eucharistia* szó görög eredetű és annyit jelent, mint *kegyelemadó-mány*, amely név legjobban megilleti a legfőbbéesebb Oltáriszentséget. Az eucharisztikus kongresszusok oly gyűlések, melyeken a szentségi Jézus hívei megbeszélik azon különféle módokat, hogyan lehetne az Oltáriszentség tiszteletét, imáadását a legméltóbban előmozdítani. Az ily kongresszusokra különböző országokból jelennek meg a küldöttek. A kongresszusok kiváló fontosságánál fogva fölemlítjük azokat keletkezésök sorrendjében. 1881-ben volt az első kongresszus Franciaország *Lille* városában. A kongresszus Segur francia főpapnak volt az eszméje, amit az említett évben fényesen meg is valósított. A lillei kongresszus június 28-dikától június 30-dikáig tartott. Számos püspök és küldött jelent meg ott Spanyolországból, Hollandiából, Belgiumból, Ausztria-Magyarországból, Svájc-ból, Mexikóból, Chiliből (Amerika) és más helyekről.

A második kongresszus Franciaország *Avignon* városában ment végbe 1882-dik évi szeptember 13—17. napjain. A tanácskozás egyik főtárgyát képezte az *imaapostolság*, melyet Ramière jézustársasági atya szervezett és ajánlott.

A harmadik kongresszus 1883-dik évi június 6-dikán és 9-dikén ment végbe Belgium *Lüttich* városában. Itt Deschamps bibornok igen fontos előadást tartott az Úrnap eredetéről. Sok fényes beszéd hangzott el. A kongresszus záró ünnepségét körmenet képezte. E körmenet oly nagy-szerű volt, hogy ahhoz hasonlót *Lüttich* város még nem látott.

A negyedik kongresszust Svájcnak Freiburg városa látta 1889-ben szeptember 7—13. napjain. A kongresszuson Mermillod püspök elnökölt, aki akkor még nem volt bibornok. Megjelentek a kongresszuson Svájc összes püspökei és számos püspök és küldött más nemzetek kebeléből. Itt az áldozó papok külön gyűléseket tartottak, melyeken e kérdésben szükséges tennivalójukat beszéltek meg.

Az ötödik kongresszust Franciaország Toulon városában tartották 1886-dik évi június 20—24-dikén. Toblet francia miniszter a kongresszust be akarta tiltani, hivatkozván a francia forradalom egyik törvénytörvényjára, mely a zsinatok tartását megtiltja. De Desprez bibornoknak és touloni püspöknek erélye elhárította ez akadályt. A kongresszus végeztével az összes jelenlevők Lourdesba zárandokoltak el, ahol az utolsó gyűlést tartották.

A hatodik kongresszus 1888-dik év július 2—6. napjain ment végbe. A kongresszust ünnepélyes körmenet zárta be. A körmenet a híres montmartrei Jézus szentséges Szive templomába vonult.

A hetedik kongresszus 1890-dik évi augusztus 16—21. napjain ment végbe Anversban két bibornok jelenlétében.

A nyolcadik kongresszust Nápolyban tartották 1891-dik évi november 19—22. napjain. A kongresszus utolsó napján az egész város ünnepélyesen ki lett világítva.

A kilencedik kongresszust 1897-dik évi augusztus 16-dikán Jeruzsálemben nyitották meg. Ezen rendkívül fontos kongresszuson több nem egyesült keleti pátriárka is jelen volt.

A gyűlésen Langénieux érsek, mint XIII. Leó pápa küldötte elnökölt. Itt tették meg az első kísérleteket a keleti szakadár egyházaknak a római katolikus Egyházzal való egyesítésére.

A tizedik kongresszust Spanyolország Valencia városában tartották, a tizenegyediket Reims francia városban, a tizenkettödiket 1894-ben Turinban, a tizenharmadikat 1895-ben Milanóban, a tizennegyediket Olaszország Orvieto városában 1896-dik évben.

A többi kongresszusokról, melyeket napjainkig tartottak, később fogunk megemlékezni.

Ezenkívül egyes országokban külön is tartottak eucharisztikus gyűléseket. Ilyen volt például hazánkban 1904-dik év tavaszán Budapesten. A gyűlés alatt Erdély püspöke, gróf Mailáth Károly Gusztáv elnökölt. Gyakorlati kérdések kerültek szőnyegre. A gyűlésen megjelent áldozárok édes emlékekkel távoztak a gyűlésből. Óhajtható volna, hogy az ily lelkes gyűlések minden évben ismétlődjenek. Mert mindig akad valami üdvös eszme egyes buzgó áldozó papok lelkében, amit a szentségi Jézus nagyobb dicsőségére és a lelkek üdvére közkinccsá kellene tenni.

Az Oltáriszentség Amerika őserdeiben.

AZ 1899. ESZTENDŐ óta Skwa helység közelében, amely Vancouvertól nem messze a Frásér-folyó mentén fekszik, a nagyhéten passzió-játékot mutatnak be. Ez az ismeretes oberammergaui passzió-játéknak utánzása ugyan, de attól sok tekintetben különbözik. Először is az előadók, háromszázan felül, kizárólag indiánok, akik a sechelt törzshöz tartoznak. Azután nem anyagi haszonért játszanak, belépési díjat semmiféle alakban nem fogadnak el a nézőktől, akik ezerszámra tödulnak az előadásra. A Skwa melletti passzió-játéknak az a célja, hogy az Üdvözítő szenvedését és halálát valóságban mutassa be a pogány indiánoknak.

Ennek a passzió-játéknak tulajdonképeni megalapítója P. *Chirouse*, aki a sechelt törzsnél hithirdetőként működik és lankadatlanul dolgozott nehéz földatán, a vörösbőrűek megtérítésén. Fáradozásai azonban hosszú időn át hajótörést szenvedtek az emberek nehézhivóságán és bizalmatlanságán, akik a pap minden elbeszélésére folyton azt hajtogatták:

— Minden nagyon szép, jó ember ez a Megváltó; de nekem szemeim vannak és nem láthatom őt.

Az indiánok ép úgy akarták látni a Megváltót, mint az ő pogány isteneiket. Ekként jutott P. *Chirouse* arra a gondolatra, hogy a kételkedőknek valóságban bemutatja a szenvedés-történet minden jelenetét. Erre a célra a hithirdető kikereste a törzs legértelmesebbjeit és azokat, akik többé-kevésbé közeledtek a kereszténységhez: ők kapták a főszerepeket. Nehéz földatra vállalkozott, mert azok az emberek sok kívánnivalót hagytak fönn; de kitartó volt és idő múlva sok és hosszas próbák után a siker biztosnak látszott. A tervezett előadás híre gyorsan elterjedt az indiánok között és mindenütt nagy izgalmat keltett, hiszen ezeknek az embereknek mi sem kell annyira, mint fénnel-pompával előadott színjáték.

És ekként 1899-ben az első nagyheti passzió-játékon ezernyi ezer indián jelent meg, akik a legnagyobb érdeklődéssel kísérték a fejleményeket. A játékosokat a nézőközönség sokasága feltűzelte és olyan természetességgel játszottak, aminőt a próbák után remélni nem lehetett. A benyomás egyenesen magával ragadó volt; rögtön százával tértek meg, a bizalmatlankodó indián többé nem kételkedett, mert mostan saját szemével látta, amif a Megváltó szenvedéseiről hallott. Olyan nagy és sokat ígérő volt ezen első előadás sikere, hogy *Dontenwill* püspök kívánságára elhatározták, hogy az indián passzió-játékot minden évben előadják és ehhez a tervhez hívek maradtak.

A játék tizenkét képre oszlik. Az első kép Jézusnak halálgyötrelmét a Getszemáni kertben, az utolsó kép kereszthalálát ábrázolja. Mindent, ami a játékhoz tartozik, történeti pontossággal adnak elő. A terveket P. Chirouse és asszisztense készítette szorgosan; a keleti ruhákat, a régi Róma legionáriusainak ruházatát és fegyvereit képek után készítették, amelyek a szenvedés történetét ábrázolják.

Maga a játék zenével kezdődik; a zenekar komoly dallamokat játszik, amelyek a kép végén átmennek a korál-énekbe: *Crux fidelis*, amelynek szövegét a jelenlevők latin, angol és indián nyelven együtt-éneklik, ami ünnepi benyomást tesz. Az éneket visszaverik a hegyek, amelyeknek lábánál az előadás, mint valami óriási, természetes amfiteátrumban lejátszódik. De nemcsak a zene kíséri a színpadon az esemé-

Passiójáték Kanadában.

nyeket, hanem a Fraser-folyó zuhogó vizei is hozzáénekelik főséges dallamukat.

Krisztus szerepét a sechelték egy főnöke, György, játssza. Komoly és tanulmánygó férfiú, a hithirdetőnek már sok értékes szolgálatot tett az indiánok között; habár egyszerűen, de meggyőző módon játszik. *Előjáték az Oltáriszentség alapítása.* Az első jelenet a Getszemáni-kertet ábrázolja. Három fiatal sechelt játssza a három tanítvány szerepét, akik Krisztus meghagyását nem követték, hanem aludtak. Krisztus megszemélyesítője kissé távolabb tőlük letérdepel és mély lelki fájdalom tükröződik le arcán, ajkai imádságot rebegnek, egyébként azonban olyan élettelen, mint maga a halál. A híres francia tragikus, *Got*, azt mondotta egyszer: «A legnagyobb drámai művészet abban áll, hogy hatalmas benyomást érjen el a játszó anélkül, hogy beszéljen vagy mozogjon». Ha ekként áll a dolog, akkor Györgynek drámai képessége van, mert az ő néma játéka a nézőket annyira megha-

totta, hogy abba hagyták az éneket és lélekzetet visszafojtva követték a megkapó jelenetet.

Azután jön az árulás. Judás és kísérei épen elhagyják a Getszemánikertet. Judás, egyik kezét ura vállára téve, épen csókkal akarja illetni, amikor egy csomó indián tódul Krisztushoz és szidalmazza. Itten is bebizonyították játékkal, hogy P. Chirouse alatt jól tanultak, mert ezt a jelenetet rendkívül élethűen adják vissza.

Következik a Pilátus előtti jelenet. Az ének itten elhallgat; magát megadva és türelmesen áll Krisztus a római birodalom hatalmas helytartója előtt, katonák kihúzott kardokkal és tömeg veszik körül. Pilátus nem talál ugyan benne vétséget, de azért átadja őt a katonáknak, akik megostorozzák. A tömeg borzongva nézi az Ur meghajlott alakját, akit addig vernek, amíg a háta vérezni kezd. Ekkor sirás és zokogás hangzik föl minden oldalon. Megható jelenet, indiánt sírni látni; olyas valami ez, ami ellen az ő büszke természete föllázad; de itten a borzasztó benyomás alatt enged. Férfiak és asszonyok nem szégyelnek sírni és ez a fájdalomnak oly nemes kifejezése, hogy a gyász eme kitörése még a fehér embert is megragadja.

Mostan jön egy jelenet, amely a játszó testi szenvedését különösen megkívánja, de az indián nem riad tőle vissza. A római katonák kigúnyolják Krisztust és fejére teszik a töviskoronát; a töviseket erősen benyomják a fejébe, de az indián ábrázoló meg sem mozdul, jóllehet a lecsurgó vércseppek nagyon is világosan mutatják, hogy micsoda fájdalmakat kell ennek az embernek kiállania. Megrázó jelenet, amikor Pilátus Krisztusra mutatva — mondja «Ecce homo!»

Mіндеzen jeleneteket, amelyek csak előjátékkul szolgálnak a tragédia tetőpontjához, felindultsággal és félreismerhetetlen érdeklődéssel kíséri a közönség.

Végre következik a keresztrefeszítés jelenete. A két durva fadarab összeszőgelésénél a fájdalmas várakozás moraja megy végig a nézőkön. Gyors egymásutánban látjuk Krisztus találkozását anyjával, azután Veronikát, Krisztus intelmét Jeruzsálem asszonyaihoz, azután ruháitól való megfosztását. Ezen pontig Krisztust a törzsfő személyesítette, mostan egy kitűnő utáncz lép helyébe. Ezt a bábót szegezik keresztre és egy katona lándzsával megnyitja oldalát. Ezen idő alatt már beállott az esti szürkület, reáveti árnyékát az olyan szokatlan jelenetre és a tömeg csak csendben sirdogálva oszlik szét, hogy méltóan előkészüljön a föltámadás főséges ünnepére.

Két szentáldozás

DA ÖTVEN ÉVE — beszéli Leblanc Julia bárónő barátnői körében — első szentáldozásom ünnepét ültem Párisban, de mily különös körülmények között! 1793. évben éltünk, a csöcselék rémuralma tetőpontjára hágott. Ezek estek a forradalom áldozatául kor- és rangkülönbség nélkül. Némelyek a bakó bárdja alatt hullottak el, mások a börtönben sinylődve fejezték be életüket. Én édes anyámmal kerttel kerített kis házikóban laktam, egy félre-eső utcában. Atyám magasabb rangú hivatalnok, a forradalom kitörése után barátaival együtt külföldre menekült, hová később mi is követtük volna. De az isteni Gondviselés másképen intézkedett.

Egyik reggelen, amint felkeltem, öreg cselédünk tudtomra adta, hogy édesanyámat elfogták és börtönbe vetették, mert férje megszökött. Sok utánjárásba került, míg végre megkaptam az engedélyt, hogy anyámat meglátogassam. Mily érzelmekkel, mily fájdalommal vettem magam karjai közé, azt el sem tudom mondani. Még négyszer kaptam engedélyt a látogatásra. Egyik alkalommal anyám szívéhez ölelt és könnyes szemekkel így szólt:

«Drága gyermekem, nemsokára válunk kell itt a földön. A konvent egyik hivatalnoka tegnap nálam volt és tudtomra adta, hogy meg kell jelennem a törvényszék előtt, ami magát a halált jelenti». Szivem majd megszakadt e szavakra, édesanyám pedig tovább folytatá: «Nagy vigasztalásomra lenne, ha téged az első szentáldozásodnál láthatnálak. Mikor még egész kicsiny voltál, arra kértem a szentséges Szüzet, hogy vegyen téged oltalmába, engem pedig addig tartson életben, míg te az első szentáldozásban részesülsz. Ha az ember első szentáldozását jól végezte, ezzel csaknem az örök üdvösség zálogát szerezte meg magának. Tegnap eszembe jutott valami. Ismerek egy idős papot, aki nem menekülhetett el a többiekkel. Mikor engem elfogtak a Notre-Dame templom mellett, egy kis sárga házban lakott. Caron Monsieur-nak hívták. Azelőtt gyakran járt hozzánk, mert közeli rokonunk. Mondd meg Louisnak, hogy tudakozódjék utána. Ha még él, menj el hozzá, add elő helyzetemet. Aztán kérd meg, hogy engedje meg neked az első szentáldozást. Mondd meg neki, hogy ez utolsó és leghőbb óhajom.»

Szolgánknak mindent elmondtam és este felkerestük az idős papot. Miután édesanyám üzenetét elmondtam, az idős pap rokonom könnyezni kezdett és így szólt: «Jó anyádat ismerem, kedves gyermekem, derék, vallásos asszony. Kérését nem tagadhatom meg. Meg vagyok győződve, hogy mindketten méltók vagytok a szentáldozásra. Olyan idők járnak, mint az első keresztények korában és mi osztozunk sorsukban, melyet

a katakombákban átéltek. Nos, amint azok tettek, mi is úgy fogunk cselekedni.» Egy pillanatig magába szállott, majd ismét folytatá: «Gyerme kem, te most rögtön meggyónsz és reggel jókor jöjj ide, akkor megmondom, mit kell tenned».

Az idős lelkész éjjél körül oltárt emelt szobájában szolgálja segítségével és szentmisét mondott. Mikor elmentem ismét hozzá, ünnepélyes komolysággal így szólt hozzám: «Kedves gyermekem, amint az üldöztetés korában a papok ártatlan gyermekeket használtak fel arra, hogy az Úr Jézus szent testét a vértanúkhöz és hitvallókhöz juttassák, úgy fogd te is most e ruhát, melyben az Úr Jézus szent teste van elrejtve, vidd anyádhoz a börtönbe és áldozatok meg mind a ketten, Isten veled, szent örangyalod oltalmazzon!»

Mily érzelmekkel rejtettem a nagy kincset köpenyegem alá, azt elmondani nem tudom. Ötven év mult el azóta és most is szent borzalom fog el ha reá gondolok. Egész uton imádkoztam.

Mikor édesanyámhoz megérkeztem, könnyekbe törtem ki, térdre estem és elmondtam neki a pap szavait. Anyám szintén letérdelt. Röviden de oly magasztosan szólt, mint még soha.

A szentostyákat az asztalra tettük s egy ideig csöndben imádtuk. Azután elmondatta velem az imádságokat, melyekre még a boldog időkben tanított. Erre kezébe vette az egyik szentostyát, lelkemet Istennek ajánlotta és megáldoztatott. Ő szintén megáldozott.

Másnap, mikor édesanyámat meg akartam látogatni, nem engedtek a börtönbe. A börtönőr neje azzal vigasztalt, hogy majd máskor. Louis az idős pap rokonomhoz vezetett, aki tudtomra adta, hogy édesanyámat csak a mennyországban fogom viszontlátni. Ő már ott van.

Közli: *Vállay S. J.*

Szent Róza és a mennyei kertész.

(Folytatás és vége.)

RÓZA tehát szerelett jegyesének tekintette az édes Jézust s ennek volt tulajdonítható irántai nagy gyöngédsége és áldozatkészsége, amely minden cselekedetén végig vonul. De az édes Jézus, a jó eucharistikus Kertész sem volt ám szükkeblű irányában, mert viszonzásképen felruházta még jobban, mint a mezők liliomait, t. i. felékesítette a malasztoknak sokaságával s a szebbnél-szebb erények fényáradatával, amelyek nemcsak lehetővé tették neki holta után a bejutást a mennyei lakodalomba; de azonfelül ott még oly kiváló helyet is biztosítottak számára.

Jézusunk lelkeink iránti áldozatkészsége ugyanis növekedőben van

a mi jóakarattal s irántai bizalmunkkal. Igyekezzünk tehát mi is, ha egykoron nemcsak egyszerűen boldogok óhajtunk lenni a mennyországban, hanem mentül közelebb is kívánunk ott jutni az édes Jézushoz, már itt a földön is közel lenni hozzája, ahol állandóan körülünkben időz a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Mert a gyakori együttlét éleszti a jegyesek közötti szeretetet, nemesíti a gyöngébbet s teszi azt, hogy a vőlegény végre házába fogadja állandóan azt, aki rajta oly gyöngéd szeretettel csüngött. Látogassuk tehát meg a lehető leggyakrabban, ha egynehány percre is lelkünknek jegyesét, a szentséges Jézust, legyünk jelen, ha körülmenyeink engedik, mindennap a szentmisén, ahová leszáll az égből az úrfelmutatáskor s különösen fogadjuk őt be gyakran, sőt naponkint is lelkünknek hajlékába s így azután Ő is befogad majd bennünket egykoron a mennyei lakodalomba; ha pedig hozzájárulhatunk az Ő oltárainak a díszítéséhez s a templomi ruhák beszerzéséhez, tegyük ezt is meg örömmel és pedig annál is inkább, mert hiszen Ő maga ígérte meg, hogy az utolsó ítélet napján

az ilyenekhez ezen szavakat fogja intézni: «Jöjjetek, Atyámnak áldottai! birtjátok a világ kezdetétől nektek készített országot. Mert mezítelen voltam és befödöttetek engem». (Sz. Máté, 25., 34., 36.)

És Limai szent Rózának éppen ezen, a Jézus iránti lángoló szeretete tette azt, hogy az Ő szentségi jelenlétének a betanítására vágyódott, Erette vérét ontani s nem sok hija volt, hogy az ebbeli vágya nem teljesült. Ugyanis 1615. év augusztus havában egy holland hajóraj jelenvén meg a perui vizeken, Lima lakossága fegyvert ragadott és mint az a közszükség idején szokásos, a legméltóságosabb Oltáriszentséget valamennyi templomban kitették, hogy ezáltal az Isten haragját megengeszteljék. Másnap, amely szent Mária-Magdolna ünnepének az előestéje volt, csata-

Űrnapj körmenet.

rendben közeledni látták az eretnekek hajóit, ami semmi kétséget sem hagyott fenn az iránt, hogy szándékuk vagy lövöldözni a várost, vagy pedig a kikötést kierőszakolni. A rémület általános lett, mert mindenki tisztában volt vele, hogy Kalvin ezen dühös követőitől semmi jót várni nem lehet.

Egész Peruig jutott el ugyanis a hire ama szentségtöréseknek, amelyeket ezen eretnekek Európának valamennyi tartományában elkövettek, ahol kifosztották a templomokat, feldöntötték az oltárokat, Jézus szent testét az ebeknek dobták oda, az ereklyéket megégették, megbecstelenítették a szüzeket és a katolikusokat a legnagyobb kegyetlenségekkel illették.

Ezen válságos időben Róza, körülvéve a város összes jámbor aszszonyaitól és leányaitól, buzgón imádkozott a szent Domonkosról nevezett templomban s közben csak affölött aggódott, hogy esetleg látnia kellend hogy az istentelen katonák miként gyalázzák majd meg a legméltóságosabb Oltáriszentséget. És hogy szomorúsága teljes legyen, valaki nemsokára azon hírrel jött, hogy a hollandok elhagyták már hajóikat és a városhoz közelednek. A hír szerencsére nem bizonyult igaznak; mindazonáltal a jámbor nők attól iszonyúan megrémültek. Egyedül Rózát nem hagyta el bátorsága; ő vígabbnak látszott, mint máskor, mert úgy gondolta, hogy közel van a várva-várt óra, amikor Jézusáért vérént onthatja. Ez okból azután jelt adott az összes nőknek, hogy kövessék őt a szent Olvasó kápolnájába és oda érve, örömtől telt arccal, a halálra kezdte azokat előkészíteni, mondván nekik: «Rajta, előre kedves testvérek, nézzünk bátran a halálnak szemébe. Nagyszerű egy alkalom ez és valóban áldott egy idő. Mily boldogság a szentségi Jézus szemeláttára meghalhatni! Ó mindenestre le fog szállni trónjáról, a tabernakulumból, hogy tanuja legyen ami önfeláldozásunknak. Készüljünk tehát eme dicső vértanúságra».

Miután pedig ezeket erőteljes hangon és teljesen átszellemült külsővel elmondotta volt, fogta ollóját és azzal szoknyájának az alsó részét levágta, feltúrte ruhája ujjait és levetette cipőit. A nőknek, akik azt kérdezték tőle, hogy ez mit akarjon tulajdonképen jelenteni, Róza ezt felelte: «Amikor a katona látja közeledni az ellenséget, leveti fölösleges ruháit, hogy ekként szabadon mozoghasson. És ime ugyanezt teszem én is; mert ez a hosszú ruha csak akadályozna a küzdelemben. Miután pedig most szabadon hágy mozognom, sikeresen fogok harcolhatni. Ha majd az ellenség behatol a templomba, én felmegyek az oltárra s testemmel fogom ott a legméltóságosabb Oltáriszentséget megoltalmazni és nem tágitok onnan, amíg csak sebekből elborultan el nem esem. És akkor is kérni fogom ezen eretnekeket, hogy ne végezzenek velem egyszerre,

hanem lassankint, vagyis vágják testemet négyfelé és ezeket a részeket megint még apróbbra, hogy csak mentül később éri az én Üdvözítőmet részükről ama bántalmak, amelyekkel illetni fogják őt majd akkor, amikor én már nem leszek». És amidőn emígy szólott Róza, csak úgy szikráztak szemei, arca harcias kifejezést mutatott, hangja erőteljes és taglejtései élénkek voltak. Úgy látszott, hogy nem is nővel van környezetének dolga, hanem valamelyes erőteljes és bátor oroszlánal. Társnői, akik hozzá voltak szokva szelidségéhez és szerénységéhez, alig voltak benne képesek a régi Rózát felismerni. Amikor ugyanis őt köntös nélkül, rövid szoknyában, mezitláb, feltűrt ruhaujjakkal s kezeiben fegyverként olvasóval, amelyet fenyegetőleg ide-oda forgatott, látták, alig tudtak hinni szemeiknek.

Mindazonáltal az ellenség nem jött oly hamarosan, mint Róza azt óhajtott volna; de se baj, ezen időt is felhasználta arra, hogy gyakorolja magát a harci mozdulatokban, amelyeket teendő volt, akkor, ha majd az ellenség csakugyan megérkezik. Így gyors léptekkel ide-oda rohant, majd a templom ajtajához futott, majd ismét visszatért a főoltárhoz, mindenkor készen levén arra felugorni, hogy szívének Jegyesét megoltalmazza. Közben hír érkezik az ellenség visszavonulásáról, ami csakugyan így is volt. A hajóraj parancsnoka ugyanis súlyosan megbetegedvén, visszavonulást vezényelt.

Miután a veszély elmúlt volt már és Róza egy kissé magához tért, szégyenkezni kezdett külön öltözte miatt, úgy, hogy nem is mert, amíg világos volt, így az utcára kimenni, hanem e célra az éjszakát várta be a kápolnában, ahol szívében az öröm és szomorúság érzelmei váltakoztak; az első azért, hogy a templomokat pusztulás nem érte, az utóbbiak pedig, hogy meg lett ekként ő fosztva a martírumság koronájától.

Ime ilyenekké neveli a lelkeket, mint mindmégannyi kedves virágait a jó eucharisztikus kertész, az édes Jézus; nem riadnak ezek vissza semmi áldozattól, legyen az akár Isten, akár emberekért; különösen pedig leküzdik magukban mindinkább a bűnt sok erények kitartó gyakorlata által, Limai sz. Róza példájára, az édes Jézus kertjében mindjobban illatozókká lesznek és méltók egykoron ekként arra, hogy őket Jézus a mennyei boldogság soha el nem muló paradicsomában, a kebelére tűzze. És épen ezen Limai sz. Róza életében olvassuk, hogy házi kertjében egy házacskát építtetett, ahol isteni Jegyesének a szeretetében szakadatlan elmélkedés közt volt elmerülve. Az eucharisztikus Kertész, az édes Jézus azonban, hogy az imént említett feladatának mind jobban megfelelhessen, ennél többet tett; O is készített magának kedvelt kertjében, a ker. kath. Anyaszentegyházban hajlékot: a szentségházat s nem is egyet, hanem sokat, csaknem valamennyi templomunkban, ahol szakadatlanul jelen van

s ott is fog maradni, amíg a föld hátán emberek lesznek. Mi teszi pedig ezt más, mint ama lángoló szeretet, amelyről oly szépen mondja az Apostol: «Mivel szeretete övéit, kik e világon valának, mindvégig szeretete őket». (Sz. János, 13, 1.)

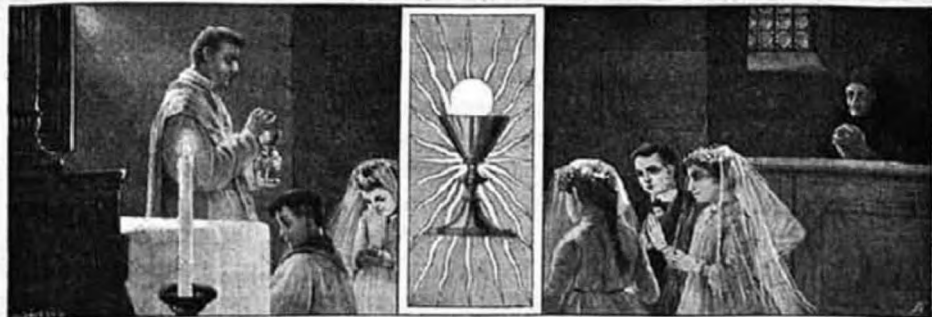
Jeszenák Gábor báró.

A szentmise

ALLEXANDRIAI Dénes († 264.) szavai. «Minden hely, ahol fáradságot, szenvedéseket kiállottunk, a mező, a pusztaság, a hajó, a kunyhó, a fogház templomul szolgált nekünk szent gyülekezeteinkre».

Szentmise a börtönben. Szent Lucián áldozópap és vértanú (vértanúságot szenvedett 312-ben; emléknapja jan. 7.) életében olvasom a következő esetet. Hite állhatatos bevallása miatt megkínóztatva a börtönben feküdt éles és hegyes cserepekkel behintett földön, kezén, lábán erősen megkötözve. Épen három királyok napja volt. A hívők, kik Luciánnal egy börtönben voltak, óhajtottak volna a szent áldozáshoz járulni. Azonban csak Lucián vala közöttük pap s ő összekötött kezekkel feküdt. A szeretet és a vágyakodás találékony. Tiszta fehér kendőt helyeztek a szent vértanú mellére s arra kenyeret és bort állítottak. Mikor azután a szertartásos imákat elvégezték, Lucián kimondotta az átváltoztatás szent igéit. Ekkor egy jelen volt szerpap vette a bort és kenyeret, mely Krisztus Urunk valóságos teste és valóságos vére volt immáron s megáldoztatta Luciánt, valamint az összes jelenlévőket.

Szent mise a hadi táborban. Vrána Antal, a brünni tanítóképzőintézet igazgatója († 1910.) a boszniai okkupációról (1878.) szóló emlékirataiban ezeket írja: «A doboji táborban táboroztunk. Egy vasárnap tábori misénk volt. Minden század rendbe hozta a sátrakat, az utakat kisöpörtük, a fegyvereket és a szijazatot kipucoltuk fényesre, rendbe hoztuk a mundért is. Minden század táborozása helyén állott fel s az egész tábor templommá változott, amelyet az ég kékes boltozatja fedett be s amelybe édes zeneként behallatszott a közeli patak csobogása és az erdő zúgása. A katonai zenekar muzsikája kísérte a szentmisét s az elméket és szíveket az ég felé emelte. Ez alkalommal kiki érezte Isten hatalmaságát, kiki elismerte, hogy ő az élet és a halál ura s ajkaink buzgó imával kérték az ő oltalmát a háborús időkre».

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovátvezető: REVICZKY ALADÁR.

Szentáldozás előtt.

Szűz Mária napján minden szombaton.

Az Úr Jézus: Gyermekelem, nincs nekem drágább sem az égben, sem a földön szeplőtelen szűz Anyámnál, kinek tiszteletére az anyaszentegyház a szombatot rendelte. Ha igazán kedvemre akarsz cselekedni, úgy ajánld fel mai szentáldozásodat az ő tiszteletére. Ezért nagyobb áldást nyersz tőlem, mert úgy fogok reád tekinteni, mintha maga szűz Anyám vezetne hozzám, amikor áldozol.

Én: Édes Jézusom, nincs nagyobb örömöm, mint, hogy szent Anyádat is tisztelhetem szentáldozásommal. Ő megerősít engem példájával a hitben, mert igaznak tartottam az angyal szavát, amikor azt hirdette neki, hogy te, az ég és föld Ura, gyenge kisdeddé és az ő Fiává lész. Én is époly erősen hiszem, hogy a kenyér átváltozik szent testeddé és a bor szent véreddé. Igen, hiszem, mert te magad tanítottad és hogy tanításod igaz, azt azzal is kimutattad, hogy halált szenvedtél érte.

Az Úr Jézus: Kövesd szent Anyámat a bűn utálatában is. Ő látta a keresztfá alatt, milyen borzasztó a vétkek. Az egész világ vétkei, a tieiden is kesergett, mikor holttestemet levették a keresztről és ölébe helyezték. Mintha mindent elvesztett volna a világon, úgy fáj tiszta szívének, hogy engem oly kegyetlenül megkínózva kellett látnia.

Én: Ó jaj nekem, hiszen vétkeim miatt mutatkoznom sem volna szabad! A két legédesebb Szívet szomorítottam meg! Téged, Jézusom, keresztfára juttattalak gonoszságaimmal és szűz Máriának igen keserű bánatot okoztam. Hogyan merjek a szentáldozáshoz járulni!

Az Úr Jézus: Igazat mondasz, gyermekelem, de sem én nem taszítalak el magamtól, sem szent Anyám nem haragszik reád. Mikor a

keresztfán függtem, minden embert szűz Mária gyermekévé tettem. Azért te is Anyám gyermeke vagy, akit ő nagyon-nagyon szeret.

Én: O bár én is annyira szeretnélek, különösen most, mikor a szentáldozáshoz közeledem. Szeretnem kell téged, Jézusom és szűz Anyádat, mert akkor is jók voltatok hozzám, amikor szenvedtetek értem. Ó édes Jézusom, nincs egyéb hátra, mint, hogy teljesen neked adjam szegény bűnös szívemet. Foglald el, legyen a tied: Jer hozzám a szentáldozásban, kívánkozom utánad. És ha majd eljöttél, úgy akarom tekinteni szívemet, mint a te tulajdonodat: te parancsolsz benne. Nem akarok semmit sem gondolni, semmit sem kívánni, amiről nem tudom, hogy te és szent Anyád azt jónak tartjátok. Végy el tőlem bármit, ha neked tetszik. Vedd el egészségemet, vedd el életemet, csak jer szívembe, mert én itt lelkemben a te szent parancsolataidra akarok hallgatni.

Boldogságos szűz Mária, én azt hiszem, hogy te is sokszor áldoztál, mikor már szent Fiad fölment az egekbe. Milyen forrón kívánkoztál a szentáldozás után! Angyal nem tudná úgy kívánni a legméltóságosabb Oltáriszentséget, mint ahogy te kívántad. Ó kérlek, jó Anyám, ne hagyj el! A szentáldozás pillanatai életemben a legszentebbek, adj valamit a te tiszta és szerető Szivedből; add csak egy cseppjét a te ájtatosságodnak és biztos vagyok benne, hogy méltóan fogok áldozni, örömet fogok szerezni szent Fiadnak. Hallgass meg, szent Szűz, hiszen gyermek vagyok, te pedig oly hatalmas vagy, hogy az angyaloknak is parancsolhatsz.

Szentáldozás után.

Az Úr Jézus: Hallottam, gyermekem, amint felajánlottad nekem szivedet. Eljöttem, itt vagyok és nem is távozom el tőled, amíg jó maradsz.

Én: Magasztal az én lelkem téged Uram.

És örvendez lelkem benned, Üdvözítő Jézusom.

Megláttad gyermeked alázatos szívét: ime, boldog vagyok mostantól és boldognak mondanak engem az összes angyalok és szentek.

Nagy jót tettél velem, mindenható Jézusom: azért szent lesz előttem örökre a te szent neved.

Te irgalmas vagy öröktől fogva és irgalmas maradsz is örökre: könyörölsz azokon, akik imádnak téged.

Mindenható kezeddél nagy csodát műveltél: a kevély angyalokat elűzted és a gyenge gyermekeket asztalodhoz hívtad.

Letaszítottad mennyei székéről a hatalmas Lucifert és engem, a tehetetlen gyermeket, boldoggá tettél.

Ehezett az én lelkem, kívánkozott utánad és ime: megszántad és tápláltad őt.

Azoknak, akik magukban bizakodnak és kevélyek, nem adtad javaidat.

Örömmel vettelek magamhoz és nem felejttem el irgalmasságodat.

Megigérted, hogy örökké fogod szeretni az embereket és ígéretedet megtartod örökké.

Amint már ígérted a mi atyáinknak: Ábrahámnak és fiainak minden időkre.

Dicsőség az Atyának és Fiúnak és Szentlélek, Istennek;

Miképpen kezdetben vala, most és mindenkor és mindörökkön örökké.

Amen.

Édes Jézusom, fogadd szívesen imáadásomat és köszönetemet. Adj erőt is, hogy a te szent Anyádnak mindig igazi gyermeke legyek. Legyek tiszta és ártatlan, mint ő; alázatos és engedelmes hozzá hasonlóan; tudjam én is, hogy szót kell fogadnom, mikor valamit parancsolnak, amint ő tudta, mikor Gábor arkangyalnak e szavakat mondta: Ime, az Úr szolgáló leánya, legyen nekem a te igéd szerint.

Hozzád is fordulok, kegyes szűz Anyám. A legnagyobb köszönet illet meg téged, mert a te Fiad az, aki most szívemben van. Az én szívem most olyan szent, mint valamely templom: ne engedd, hogy ismét belevonulhasson oda a véték! Az édesanya visszarántja gyermekét, ha a mélység szélére lép, nehogy lezuhanjon és összetörje magát. Ó milyen borzasztó mélység a bűn: egészen a pokolig lehet esni! Kérlek, tarts vissza engem, ha talán ismét kedvem volna vétkezni! Te soha senkit el nem hagytál, aki segítségedet kérte. Mindenkit oltalmazol, aki hozzád esedezik. Ne hagyj el engem se, mert én is szent Fiad vérével vagyok megváltva! Amen.

A szentáldozásról.

AZON aggályok eloszlatásához kívánok ezen igénytelen fejtegetéssel hozzájárulni, amelyek úgy a gyakori, mint a gyermekek első szentáldozásáról szóló egyházi rendeletek nyomán imitt-amott feltűntek, ámbár mind a két «Decretum» magában véve is nagyon meggyőzően szól úgy a hívő észhez, mint a jámbor szívhez. Mindazonáltal nem képes az ember milderől elegendőképen elmélkedni.

A szentáldozást ugyanis három szempontból lehet nézni, úgymint: 1-ször valóságos vételét az Oltáriszentségnek; 2-szor az úgynevezett lelkiáldozást; 3-szor e kettőt együttvéve. Mert az Oltáriszentségben más maga a szentség, a valóság, vagyis a mi Urunk Jézus-Krisztus szent teste és vére a kenyér és bor külseje alatt elrejtve; — és más a szentség ereje, hatálya, a szentségi malaszt. Szent Ágoston egyházatya is tesz ilyenén megkülönböztetést, amikor azt mondja: az Oltáriszentségnél két dolgot ész-

lelhetünk, úgymint a kenyér és bor látszatát, ezt mindenki láthatja, és Jézus Krisztus testét és véré, ezt senkisé nem érzékelheti. A szentségi malaszt, a szentség ereje, hatálya pedig — amint mondtam — oltalom az örök kárhozat ellen, gyógyszer a bűn ellen. Ez egyházi zsinat tanítása ez.

Már most ezt a szentségi malasztot, vagy erőt, vagy hatályt, ahogy épen kinek felfogni tetszik, önmagában fölgerjesztheti minden jámbor hívő, és ez a lelki áldozás. Gyógyszer a bűn ellen, oltalom az örök kárhozat ellen; mint előbb mondtam. Ez a szentségi malaszt. Ebben csak a bűntől tiszta lélek részesül. De részesül ebben a jámbor hívő akkor is, a midőn valósággal áldozik, vagyis valósággal magához veszi az Oltáriszentséget. Ime, ebből érthető meg a különbség a jó és rossz, az áldásos és kárhozatos áldozás között, mert a jámbor ép úgy magához veszi tényleg, valósággal az Oltáriszentséget a szentáldozásban, mint a gonosz, de a szentségi malasztban csak amaz részesül; ez nem. Vagy mint mondani szokás: a jámbor hívő örök üdvösségére áldozik, a gonosz bűnös pedig örök kárhozatára.

Ebből tehát a szentáldozás 3 félesége tűnik ki, vagyis: a valóságos, a lelki és mind a kettő együtt véve. Első módon áldoznak a gonosz bűnösök is; a második módon minden üdvözülendő; a harmadik módon minden jó kersztény katolikus ember. Az első valósággal áldoznak és szentségi malasztot nem nyernek; a másodikok valósággal nem áldoznak, de részesülnek a szentségi malasztban; — ez a lelki áldozás, — a harmadikok valósággal is áldoznak és a szentségi malasztot is megnyerik. A következőekben kissé bővebben terjesztjük ki majd figyelmünket mind erre a három rendre, és látni fogjuk azt: 1. kik a méltatlan áldozók? 2. a méltó szentáldozás mérhetlen nagy kegyelmét, 3. a lelki áldozás üdvösséges gyümölcseit. Hogy ha majd így folyton emlékezetünkben forog a legfölségesebb Oltáriszentség tudománya; ha valóságos lelkiéhséget érzünk majd utána; ha megrettenünk a méltatlan áldozástól s buzdulni vágyunk mindig méltókép járulni az Úr asztalához akár valósággal akár csak lelkileg: bizonyos, hogy ez jó előkészületül fog szolgálni az Úr Jézussal való egyesülésre már itt a földön egykor az égben. *Ernyei Pál.*

Áldozott-e Kolumbusz Kristóf, mielőtt Amerikát fölfedezte?

QILYEN könnyű az egyházat megrágalmazni, például ilyenekkel: «Kolumbusz Kristófot az egyház kiátkozta s megtagadta tőle az Oltáriszentséget midőn felfedező útjára indult. — az egyház átka kísérte őt és mégis, annak dacára, Amerikát felfedezte.» — Így Warmund (Kath. Weltanschauung und freie Wissenschaft című mű 14. lapján és a sajtó végig üvöltötte, hogy ime: hát ilyen az a pápista egyház!

Honnan is kaparta ki ez a *volt* innsbrucki és a *volt* prágai egyetemi tanár, dr. Warmund, azt ő maga nem árulta el, forrásokat nem nevezett meg!

Megmondjuk mi.

Az amerikai Draper (A tudomány és vallás közti harcok című könyvében) ugyanezt állítja, Warmundnak tehát csak ki kellett írni. Ezt pedig bármely hivalkodó, írni-olvasni tudó is megteheti. A szerencsétlen Draper és még szerencsétlenebb Warmund szerencsétlenségére még évszámot és helyet is említ: 1490-ben a salamankai egyházi zsinatot említi, mely Kolumbust kiátkozta volna csak azért, mert Amerikát ment felfedezni.

Erre ez a feleletünk: 1490-ben semmiféle egyházi zsinat nem volt; másodszor Salamankában általában nem volt sohasem egyházi zsinat: tehát az, ami sohasem volt, az nem átkozhat ki egy szunyogot sem. Sőt, ha egy kicsikét kutatnak a történetet, könnyen felfedezhetnék, hogy jóllehet Izabella és Ferdinánd által összehívott, világiakból és egyházaikból álló gyülekezet többsége ugyan ellenezte, de a kisebbség pártolta Kolumbus tervét és ezen kisebbségben volt az egyháziak nagy része és Perez Jaun, a franciscánusok tudós gvardiánja a leghathatósabbban támogatta Kolumbust, — könnyen beláthatnák, mondom, hogy az egész a valóság-
nak elferdítése és nem más. H.

Imák és búcsuk.

1. *Engesztelő kilenced* minden hó elseje és kilencedike közt. Ezen kilencnapos ájtatosságnak az a célja, hogy Megváltónknak áldozatot nyújtson az emberek hálálanságaiért és leossa a gyalázatot, melyet Ő a szeretet szentségében kénytelen eltűrni.

A napok megszentelése: «Jézusomnak isteni szive, Máriának együttérző szívével egyesülten följajnlom neked e napon át minden imádságomat, minden jó tettemet és szenvedésemet, mint ellenszolgáltatmányt a sértésekért, bántalmakért, mikkel elhalmoznak mások. Teszem ezt úgy, abban a szándékban, melyben te folyton újítod nagy szentáldozafodat az az oltáron.»

Búcsuk: a) Nem teljesek: 300 nap a kilencednek minden napjáért; 300 nap a fönti följajnló fohászért mindannyiszor; hét és hét negyvened minden meghallgatott szentmiséért, melyen jelen vagyunk a kilenced alatt — bánat és töredelem szellemében. b) Teljesek: Egyszer a kilenced alatt teljes búcsu gyónás, áldozás és a pápa szándékára való imádság után; mindannyiszor, ahányszor a kilenced alatt vagy azonkívül is engesztelő szándékkal szentmisét mondatunk. Mindezen búcsuk a tisztító tűzben szenvedő lelkekért följajnlhatók.

GYERMEKVI LÁG

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

Szentséglátogatás szent Izidor példájára.

ÉDES JÉZUSOM, a legnagyobb alázattal térdelek le Előtted, hogy áldásodat kérjem. Erősen hiszem, hogy nincs drágább idő, mint az amelyet Előtted, a legfőlségesebb Oltáriszentség előtt imában töltünk. Itt szívesen osztozgatod jótéteményeidet, örömet hallgatod meg kéréseinket.

Jól tudták azt a szentek, azért a legnagyobb munka közben is eljártak a templomban és nagy hasznát látták. Így tett a Te hű szolgád, szent Izidor is, aki a földműveseknek a védőszentje, mert maga is földműves volt.

Szegény, de jámbor szülőktől született 800 évvel ezelőtt Spanyolországban. Mint gyermek nagyon szívesen járt a templomba és figyelmesen hallgatta az Isten igéjét. Mikor nagyobb lett, kisbéresnek állott be egy uraságnál és ott a földet művelte. Te legjobban tudod, édes Jézusom, mennyire szerette ekkor a szentmisét. Tudod, hogy mindennap nagyon korán kelt, csak hogy naponként szentmisét hallgathasson és azért munkáját se mulassza el. Te legjobban tudod, mennyire kérte szent áldásodat testére, lelkére, munkájára a szentmise alatt, mikor a kenyér és bor alakját vette magadra. Azonban szolgatársai irigyelték nagy jámborságát. Először kigúnyolták azért, hogy naponként jár szentmisére; később rágalmazták uránál, hogy nem végzi el munkáját, hanem ahelyett szentmisét hallgat.

Ámde, Úr Jézus, Te nem hagyod el azokat, akik Benned bíznak, Téged mindenfölközt szeretnek. Megáldottad szent Izidor munkáját, úgy hogy ő kétszer-háromszor annyit tudott elvégezni, mint a szolgatársai. Ezt látta az ura, azért nemcsak megengedte, hogy naponként járjon szentmisére, hanem úgy kezdte szeretni is, mintha testvére lett volna és megtette egész birtokának felügyelőjévé.

Ilyen nagy volt a Te áldásod a földi dolgokban, de még nagyobb

szent Izidor lelkére. A szentnek teljes élete folytonos istentisztelet volt. Mikor dolgozott, szántott, fákat ojtott, szemzett, maga mellé gondolta őrző-angyalát, siratta a maga és embertársai vétkeit. Ha nagyon nehéz volt a munka, csak a Te kinszenvedésedre gondolt és azonnal szívesen dolgozott. A szolgálát intette, hogy templomba, szentmisére járjanak, mert akkor őket is megáldod a legfölségesebb Oltáriszentségben.

Oh drága és mindenható a Te szent áldásod, édes Jézusom! Szent áldásod nélkül semmit sem tehetek, de ha megáldasz, akkor mindent megcselekedhetem. Hiszen oly hatalmas vagy, hogy sírodból is feltámadtál; oly hatalmas vagy, hogy a mennyországot is ki tudtad nekünk nyitni; oly hatalmas, hogy láthatatlanul tudsz le szállni az égből és a szent ostya színe alatt elrejtőzni.

Add nekem is gazdagon szent áldásodat a legfölségesebb Oltáriszentségből, amint szent Izidornak adtad.

Áldd meg az én lelkemet, hogy mindig higgyek a legfölségesebb Oltáriszentségben.

Higgyem, hogy itt vagy valósággal, Te, ugyanaz az Úr Jézus, aki az égben az Atyaisten jobbjára felül ülsz. Erősítsd hitemet, Jézusom!

Higgyem, hogy a szentmise a leghörszentebb áldozat, ahol Te magadat áldozod fel értünk. Az legyen legnagyobb örömem, hogy a szentmisére napönként járhatok, mert ott Téged talállok meg, Úr Jézus. Erősítsd hitemet, Jézusom.

Áldd meg az én lelkemet, hogy mindig reméljek a legfölségesebb Oltáriszentségben.

Reméljem, hogy, ha sokszor és méltóképen áldozom, nem vesz erőt lelkemen a bűn. Erősítsd reményemet, Jézusom!

Reméljem, hogy, ha méltóképen áldozom mindig, az utolsó napon dicsőségesen fogok feltámadni és bemegegyek a mennyországba. Erősítsd reményemet, Jézusom!

Reméljem, hogy soha kárba nem veszett az idő, amelyben szentmisét hallgatok vagy Téged a legfölségesebb Oltáriszentségben meglátogatlak. Erősítsd reményemet, Jézusom!

Áldd meg lelkemet, hogy mindig szeresselek a legfölségesebb Oltáriszentségben!

Szeresselek, mint az angyalok, akik mindig szent oltárod körül vannak és soha el nem hagynak. Nagyobbítsd meg szeretetemet, Jézusom!

Szeresselek, mint szent Izidor, aki munkájában is folyton Rád gondolt és csak olyant tett, ami Neked tetszik. Nagyobbítsd meg szeretetemet, Jézusom!

Szeresselek, mint szent Izidor, aki másokat is rábeszélt arra, hogy Téged a szentmisében és a legfölségesebb Oltáriszentségben nagyon szeressenek. Nagyobbítsd szeretetemet, Jézusom!

Áldj meg mindent, amit teszek, édes Jézusom a legfölségebb Oltáriszentségből!

Áldd meg imádságaimat, hogy ájtatosan végezzem és ne csak azért, mert otthon és az iskolában parancsolják.

Áldd meg minden szent gyónásomat, hogy lelkiismeretemet jól megvizsgáljam, bűneimet igazán megbánjam, őszintén meggyónjam és azután megjavuljak.

Áldd meg minden szent áldozásomat, hogy igazán lelkem javára és ne kárhozatomra legyenek.

Áldd meg tanulásomat, hogy szívesen, könnyen tanuljak, szüleimnek és tanítóimnak örömet szerezzek.

Áldd meg minden munkámat, hogy azt engedelmesen, szorgalmasan és hasznosan végezzem el.

Áldj meg, mikor otthon vagyok, hogy mindenkire barátságos, szófogadó és illedelmes legyek.

Áldj meg, mikor az utcára vagy a mezőre megyek, hogy ne szeressem a rossz pajtásokat és ne bántsak senkit.

Áldd meg az én szüleimet, hogy jól menjen minden dolguk, engem és testvéreimet jó keresztényeknek neveljenek fel.

Áldd meg lelkipásztorunkat, tanítóinkat, hogy minket hasznos dolgokra tanítsanak és a mennyországba jutni segítsenek.

Áldd meg testvéreimet és társaimat, hogy először Téged és azután egymást szeressük.

Áldj meg minden élő embert, hogy Téged a legfölségebb Oltáriszentségben őszintén szeressenek és a mennyországba jussanak.

Áldd meg a tisztító tűz lelkeit, hogy kevesebbet szenvedjenek és hamarabb bemenjenek az égbe.

Hallgass meg engem, édes Jézusom! Hiszen oly jó vagy, hogy mikor a földön jártál, mindenkinek a kérését meghallgattad és most is azért vagy velünk a szentségházban, hogy megáldj minket. Amen.

MUNKAASZTAL

Csipkék mosása. Mély tálba benzint öntünk, a csipkét ebbe könnyedén belemártogatjuk. Ha a benzin hamarabb elpárolog mint a csipke megtisztul, újra öntünk rá. Ha a csipke tiszta lett — ami nem vesz igénybe 10 percnél több időt — s a benzin belőle elpárolgott, óvatosan vasaljuk ki. Vigyázzunk, mert a benzin veszedelmesen lobban, ha tűz ér hozzá!

Bársonyból eltávolítjuk a zsírfoltot, ha terpentint csepegtetünk rá és száraz, tiszta flannelal dörzsöljük.

Röptében a nagyvilág körül.

Eucharisztikus értekezlet Nagykanizsán. A nagykanizsai értekezlet, melyet az Országos Eucharisztia Társulat rendezett május 2-án *Kránitz* Kálmán főszentelt püspök elnöklete alatt sikereiben az eddigieket is felülmultra, a veszprémi, szombathelyi és pécsi egyházmegyékből csaknem százan jöttek össze az oltártestvérek.

Az elnöklő *Kránitz* püspök megnyitó beszédében hangsúlyozta, hogyha vissza akarjuk állítani a vallásos életet, ha restaurálni akarjuk a kereszténységet, akkor a hit és szeretet forrását az Oltáriszentségnél kell keresnünk. Az Úr szolgálainak az a kötelességük, hogy az Oltáriszentségbe való hitet a társadalomban terjesszék. Be kell vinni az Úr Jézust a tudományba, a művészetbe, a törvényhozásba. Tanítással s ezzel a tanítással összhangban álló példaadással kell rávezetni a népet és intelligenciát arra, hogy szeressék az Úr Jézust. Csak így fakad a keresztény társadalomban a kath. öntudat, a katolikus cselekvés bátorsága, az igazi krisztusi szellem. Az eucharisztikus értekezletek által föllekesíttetnek a hívek, gondolkodóba ejtjük vallásunk ellenségeit, megdöbbenést keltünk soraikban, mert látják azt, hogy ez a papság mennyire törekszik, mennyire akarja, hogy szeressék az emberek az Istent. Isten ellen ilykép kevésbé bátorkodnak felkelni.

Dr. *Hanauer* A. István központi papnevelőintézeti lelkiigazgató, társulati igazgató az «Oltáriszentség a pap életében» címmel tartott előadást, amelyben azt fejtegette, hogy miként a kispap életének központja az Oltáriszentség, annak kell lennie az áldozópap életében is.

Utána dr. *Tauber* Sándor szombathelyi theol. tanár, vicerektor beszélt ezután a gyakori szent áldozásnak az étellel való kapcsolatáról.

Fejtegetéseit X. Pius pápának a gyakori szent áldozásról kiadott korszakos encyklikájával kezdte, amelynek hitéleti, szociális, társadalmi jelentőségét megkapó vonatkozásokban tette szemlélhetővé. Hangoztatta, hogy a katolikus mozgalmak sikerének kulcsa a hitélet, az intenzív lelki élet, ennek forrása pedig az Eucharisztia, a gyakori szent áldozás.

Mihályfy Ákos egyet. tanár előadásában praktikus tanácsot adott arra nézve, miként lehet az Eucharisziát megkedveltetni, régi presztizsét visszaállítani a hívek között, A szentmishellgatás, a gyakori áldozás, az adorációra vonatkozólag sok szép s könnyen kivihető, megvalósítható szempontot domborított ki hallgatósága előtt.

Végezetül *Kántor* Károly prelátus ajánlotta felkarolásra s terjesztésre az Oltáregyesületet, amely mikor Isten házának díszéről gondoskodik, egyuttal bensőséges áldozatkésztségre s Krisztus erényeire tanít.

Délután 3 óraker szentbeszédet mondott Kránitz püspök a templomban. Utána szentségimádást végzett a papság s a felejthetetlen ünnepet fényesen sikerült hitvalló processzió fejezte be a város főbb utcáin.

A kalocsai Mária kongregáció és az engesztelő szent áldozás. A kalocsai Mária kongregáció több szakosztályt szervezett melyeknek másodika az *engesztelő szentáldozás szakosztálya*. Pártfogója: Árpádházi szent Margit. Folyóirata: Az Örökimádás. Vezetője: Halassy Valéria, p. k. III. o. E szakosztály tagjai azt teszik feladatukká, hogy a hét meghatározott napján felajánlott szent áldozásukkal az Úr Jézusnak elégtételt nyujtsanak azon méltatlanságokért, amelyekkel az emberek a legméltóságosabb Oltáriszentségben, szentegyházában és földi helytartójában illetik; ezenkívül felajánlják az engesztelő áldozást a bűnösök megtéréséért és az igaz hitnek fönntartásáért és terjedéséért, végül az Egyház és szent Atyánk ügyeiért.

A madridi eucharisztikus világgongresszus. A «La Correspondencia de Espana» már közli a kongresszus ügyrendjét, melyet tájékoztatásul mi is ismertetünk.

A tanácskozások és ünnepek június 25—29-ig folynak. Június 21—23 ig triduum lesz, Madrid város 39 plebániatemplomában: reggel 7 1/2 ó. általános szent áldozások, 9 ó. a szentség kitétele, este 7 ó. szentbeszéd. Június 24. Kirándulás Alcalá-ba, kihallgatás a helyi bfboros úrnál. Vasárnap, június 25.: 7 1/2 ó. fiúk áldozása, 9 ó. pontifikális mise, 3/4 ó. megnyitó ülés a San Francisco el Grandeban. 8 ó. szentségkitétel, 10 1/4 ó. az éjjeli imádás kezdete. Június 26. 7 1/2 ó. a leányok áldozása, 10 ó. generális gyűlés, 3. ó. papi konferencia, 1 1/2 ó.-tól szakosztályülések, éjjeli imádás. Június 27. 7 1/2 ó. asszonyok áldozása, az ügyrend mint az előző nap. Június 28. a kongregációk közös áldozása, a határozatok fogalmazásának tervezete, általános gyűlés. Június 29. férfiak áldozása, pontifikális mise a San Francisco el Grande-ban és a határozatok ünnepélyes kihirdetése, eucharisztikus körmenet Madridban. Június 30. kirándulás Toledo-ba, július 1. kirándulás az Escoriálba.

Az általános gyűlések teteleit is megállapították: június 26.: A gyermekek és felnöttek mindennapi szent áldozásáról szóló dekrétumok. A mindennapi szent áldozás és az ifjúság nevelése. A mindennapi szent áldozás

mint egyenesítő kapocs a katolikus nemzetek közt. (Amerikai szónok.) Június 27.: A mindennapi szent áldozás a család körében (spanyolul); A betegek gyakoribb szent áldozása (franciául). Spanyolország eucharisztikus multja (spanyolul). A mindennapi szent áldozás, mint a nemzeti restauráció eszköze (portugál nyelven). Június 28. Az atyák, tanítók és ujságírók kötelességei a mindennapi szent áldozást illetőleg (spanyolul). A kongresszusok célja és alapja, eredete, fejlődése (franciául). A mindennapi szent áldozás, a szociális élet védő iskolája (spanyolul).

Ferrer feltámadása. Bomba a saragossai szentségi körmeneten. Ferrer meghalt, de eszméi élnek hirdeti a spanyol anarkizmus. S hogy ez igaz, mutatja e szomorú eset. A minap Saragossában a Madonna de Pilar templom előtt ép akkor robbant fel egy bomba, amidőn egy nagy körmenet vonult el arra. Szerencsére a közelben levőknek az ijedtségen kívül nem esett baja. Alig, hogy az izgatottság lecsillapult, a közeli kathedrális mellett újra felrobbant egy bomba. Két másik bombát, melynek gyújtó zsinóra elaludt, a székesegyház és a Szent-Kajetán templom mellett találtak meg. Egy idő óta az egyház ellenségei különösen a szerzetesnők és ezek közt az irtalmas nővérek ellen intézik támadásukat. Ennek a kongregációnak 6543 tagja van Spanyolországban, 200 kórházat, 20 menedékházat, 40 árva- és lelenceházat és 248 agg férfiak s nők menedékházát látják el. Ezenkívül 71.000 gyermeket oktatnak, nem is számítva a 800 leány növendéket, kik esti iskoláikat látogatják, ők látják el ezenkívül a betegeket a fogházakban s a katonai kórházakban. És éppen ezen nővérek ellen ujabban olyan heves hajszát indítottak, hogy akárhányszor már az utcán sem mutathatják magukat anélkül, hogy durva támadásoknak ne volnának kitéve.

A magyar papság az Oltáriszentség előtt. Az egész világot összeköti egy papi egyesület, mely az Oltáriszentség örökös imáadására alakult évtizedek előtt. Ezt a lelkiszépségű egyesületet az a mélységes, szép gondolat vezeti: ne legyen soha perc, melyben az Oltáriszentség miszteriuma előtt meghódolt lelkek ne hódoljanak az Oltáriszentségben titokzatos módon jelenlévő Krisztusnak.

Magyarországban negyedszázadja már, hogy megalakult ez az egyesület s az eucharisztikus társulat, melynek mindenkor termékeny talaja volt a győri egyházmegye, hivatalos lapja, az Értésítő is Győrött jelent meg. Az Oltáriszentség imáadását lángoló buzgósággal terjesztő folyóiratot eddig Molnár Ignác dr., a papnevelő intézet kormányzója szerkesztette. Évtizedeken át élesztő tüze áradt ki az ő eucharisztikus lelkéből és példájával, tollával igyekezett nemcsak az egyházmegye, hanem az egész ország papságának szívében az Oltáriszentség imáadását terjeszteni.

Nagy elfoglaltsága, nehéz hivatalai miatt most az Értésítő szerkesztésétől megvált s átadta Wágner Mihály lelkiigazgatónak. Valóban nem

találhatott volna alkalmasabb embert, mint őt, az eucharisztikus Értésítő szerkesztésére, aki, mint a lelki élet igazi ismerője, legjobban meg fogja találni azt az utat, amely az Oltáriszentséghez vezet.

Hasznos tudnivalók.

A fekete szőnyegek, miket gyászistentiszteletnél használunk, könnyen veszedelmesek lehetnek kivált sötétebb templomokban az öregebb papokra nézve, mert nem látják a lépcsőfokokat. A bajon úgy segítünk, hogy a lépcső szélein fehér bordákat varrunk a szőnyegre.

Aranyhímzést és aranyaszomántot aszerint, amint világosabban vagy sötétebb ruhán van, kétféleképen tisztítunk. Sötétebb ruhán levő paszománt, hímzés tisztítására a gyógyszerárban veszünk vérkövet, melyet finom porrá törve finom szűrő ecsettel óvatosan rávisszük a hímzésre úgy, hogy ne érintse a ruha anyagát. Azután dörzsöljük. — Ha világos ruhaalapon van az aranyhímzés, gipszport alkalmazunk ugyanígy. — Ezen két eljárás által azonban gyakran lesz a hímzés túlságosan fényes. Ezen esetben a megtisztított aranyhímzést vigyázva bevonjuk a következő vegyülettel: 10 gramm gummilack, 1 gramm sárkányér, 1 gramm porrá tört curcumagyökér 50 gramm borszeszben feloldva. Ezen vegyülekből azonban egy szemernyi se érintse a ruhát, mert sérülést szenved az.

A bársonyból foltot petróleumba mártott flaneldarabbal való dörzsölés által veszünk ki.

Szőnyegek fölüjtása. A szőnyegek színét fölüjtjük, ha egyenlő mennyiségű kukoricalisztet és konyhasót összekeverünk, ezzel a szőnyeget bedörzsöljük és azután kikéféljük.

Pókháló a templomban. Sajátságos hatással van a lélekre a templomi pókháló, mintha az imádság, a szeretet, az imádás hiányát hirdetné; nem hiába mondta egy úrinő kijövet egy művészi alkotású templomból: «szép, szép, ó, csak azokat a pókhálókat ne láttam volna meg!»

Az oltáron levő cserepes virágok trágyázása, hogy dúsan virágozzanak, növekedjenek, úgy érhető el, ha egy liter vízbe, mellyel azokat öntözzük, egy gyűszűnyi borszeszt önlünk. Ebből egy héten kétszer elég az öntözés.

A nikkeltárgyak tisztítására a közönséges és minden kereskedésben kapható tisztítószappan (Putzseife) a legalkalmasabb.

A vöröszetel finom homok- és borseprőpéppel súroljuk, korpás vízzel öblítjük, azután szárazra törüljük.

Walsler-Varga-féle
Örökimádás imakönyv
 az oltáregyletek imakönyve, ötödik
 teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival
 megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrkötés, vörös vágás, tokkal	5 " — "
Bőrkötés, arany vágás, tokkal	6 " — "

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörös vágás ...	4 K — f.
Bőrkötés, vörös v., tokkal ...	5 " 50 "
Bőrkötés, arany v., tokkal ...	6 " 50 "
Borjúbőr-kötés, arany vágás, párnázva, kazettával ...	8 " 50 "

Japán papíron: (az egész könyv egy ujj-
nyínnál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörös vágás ...	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörös vágás, tokkal	6 " — "
Bőrkötés, arany vágás, tokkal	7 " — "
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 " — "
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 " — "

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-10-ik évfolyamal
 még kaphatók egyenként

Walsler-Varga-féle
Örökimádás imakönyv
 öregbetűs kiadás, sok képpel (Aranykorona
 nagyságban)

leszállított ára:

Vászonkötés, tokkal	4 K 20 f.
Bőrkötés, vörös v., tokkal ...	5 " 20 "
Bőrkötés, arany metszés	6 " 20 "

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Vászonkötés	3 K 10 f.
Disz kötés	4 " 10 "
Selyemkötés	6 " 10 "

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy
 utánvétellel.

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

1 K 40 fill.-jével.

Reviczky Aladár C.M. munkái:

Az Oltáriszentség. Ára 50 fillér.

Mindennapi lelki kenyér. Ára amateur kötésben 1-60 kor.

Jöjjetek hozzám mindnyájan. Ára 10 fillér, 100 drb 8 kor.

Az elrejtett kincs, vagyis a gyakori szentáldozás. Ára 16 fill.

Megjelent tótul is. Ára 16 fill.

Előadások az Oltáriszentségről. Ára 80 fillér.

Baylon sz. Paszkál, az oltáregyesületek patrónusa. Ára 80 fill.

Imák és énekek. Ára kötve 80 fillér.

Katonai imakönyv. Ára kötve 40 fillér.

A vegyesházasságról. Ára 16 fill. Megjelent tótul is. Ára 20 fill.

Jöjj, Uram Jézus! A gyakran áldozó gyermekek imakönyve. Köt. 1.60 K
 Isten nevét hiába ne vedyed! Ára 4 fill.

Kaphatók a Lazaristáknál Budapest, IX., Gát-u. 6.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYV

(Pünkösdkor.) Édes Jézusom, mikor eljött az idő, melyben vissza kellett térned mennyekbe az Atyához, így vigasztaltad tanítványaidat: Ne szomorkodjatok és ne féljete!

Én Atyámhoz megyek s ha fönt leszek, elküldöm nektek az igazság Lelkét, aki megörvendezteti a ti szíveteket.

Én kérem az Atyát és más vigasztalót küld nektek, az igazság Lelkét. Ő nem magától beszél, hanem amit hall, azt mondja és ami jövőd, azt hirdeti nektek.

Isteni Megváltóm, ezen fölötté vigasztaló ígéretet pünkösdkor teljesítetted. Tűzes nyelvek alakjában leküldted a Szentlelket s a föld képe megváltozott.

Az Úr Lelke betöltötte a földkerekséget s az apostolok különböző nyelveken hirdették Isten nagy tetteit.

Hogy lehetséges mégis, hogy az emberek szívüket elzárják makacsul az igazság elől s több hitelt adnak a sötétség szellemének, mint az Isten Lelkének, aki egyedül vezetheti be őket minden igazságba?

Istenem, nem hiszik Egyházad tanítását, pedig a Szentlélek vezérli, aki nem tévedhet; így tehát az Egyház sem csalatkozhatik, sem nem csalhat, mert az igazság Lelke vele marad az idők végéig.

Isteni Üdvöztöm, térdre hullok előtted, hogy annyi vétékért és a rajtad elkövetett bántalmakért bocsánatot esdjek.

Walser-Varga Örökimádás imakönyvéből.

